

[Statsministeren.]
stillingen —, at det vil være umuligt at tage fat paa selve Arbejderne, inden der har fundet Forundersøgelser Sted, og ved Forhandling med de paagældende Lodsejere har jeg forvissat mig om, at de vil være fuldt ud tilfredsstillede, hvis der blot maa blive taget fat paa de Forarbejder, som er nødvendige, for at den endelige Løsning kan blive forelagt og vedtaget af Rigsdagen. Jeg haaber derfor ogsaa, det ærede Medlem vil være tilfreds, naar Befolkningen berøvre er tilfreds, saaledes at Sagen ikke behøver at give Anledning til yderligere Debat.

Det ærede Medlem henstillede til Regeringen at fjerne den tyske Kødtold. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Spørgsmaal; jeg skal blot bemærke, at det maaske ikke saa meget er selve den tyske Kødtold, der skader, som det er andre Steder, Farerne ligger. Jeg skal i øvrigt blot udtale Haabet om, at vor Udførsel til Tyskland, der jo er meget betydelig, maa kunne fortsættes, og at det maa vise sig muligt at overvinde de Vanskeligheder, der opstaar.

Finansministeren (N. Neergaard): Det er kun faa Udtalelser, som jeg finder Anledning til at fremkomme med i Tilknytning til, hvad der er blevet bemærket til mig som Finansminister.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) mente, at der ikke var noget videre Princip i den Fremgangsmaade, der følges med Hensyn til at forhandle med Landstingets Finansudvalg. Det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at det er en Skøns-sag. Hvis man skulde forhandle med Landstingets Finansudvalg om ethvert Bevillingsforslag, der stilles til Finanslov eller til Tillægsbevillingslov, ja, saa vilde jo Landstingets Finansudvalg og Folketingets Finansudvalg blive identiske og komme til at deltage i lige Grad i det Detailarbejde, der — som det ærede Medlem saa rigtigt anførte — hører hjemme i Folketinget, medens Landstinget mere maa beskæftige sig med de almindelige Principspørgsmaal i finansiell Henseende. Derfor har Praksis udviklet sig derhen, at Landstingets Finansudvalg dels høres i saadanne Sager, der vedrører mere principielle Ændringer i den bestaaende Lovgivning, dels i saadanne Bevillings-spørgsmaal, der har en større principiel eller finansiell Betydning. Der kan naturligvis altid tvistes om, hvorvidt de enkelte Ministerier har draget den rette Grænse her, men saaledes er Princippet, og jeg skal i hvert

Fald gøre mit til, at dette Princip oprettholdes.

Det ærede Medlem mente, at Resultatet var ikke glimrende. Jeg har heller ikke betegnet det som glimrende, men jeg har betegnet det som tilfredsstillende. Jeg tror, det maa siges, at under saa vanskelige Forhold for Erhvervslivet som de nuværende — og Erhvervslivets Forhold sætter sig med Nødvendighed dybe Spor paa Statsbudgettet — er det et ikke ilde Resultat, at vi gaar ud af Finanslovbehandlingen med et Overskud paa ca. $7\frac{1}{3}$ Mill. Kr. Heller ikke er dette Resultat ringere end det, jeg forudsatte, da jeg fremlagde Finanslovsforslaget i Folketinget. Det ærede Medlem har jo Ret i, at da var der et meget større Overskud. Der var da et Overskud paa ca. 16 Mill. Kr., men jeg udtalte, at dette Overskud for en meget væsentlig Dels Vedkommende burde anvendes til Skattenedsættelser, og særligt pegede jeg da paa de Skattenedsættelser, som ogsaa senere er blevet gennemført, nemlig Nedsættelsen af Selskabsbeskatningen, af Formuebeskatningen og Nedsættelse af Stempel- og Tinglysningslovenes Takster, som særlig vedrører Erhvervslivet. Jeg udtalte det Skøn, at hvis vi kunde slutte med et Overskud paa mellem 7 og 8 Mill. Kr., vilde der være tilstrækkeligt til at imødegaa de Krav, som Tillægsbevillingsloven, bl. a. som Følge af Vedtagelsen af nye Love, vilde kræve. Resultatet har jo nøje svaret til det, jeg betegnede som Maalet. Jeg sagde: mellem 7 og 8 Mill. Kr., og det er blevet $7\frac{1}{3}$ Million. Jeg mener, at dette ganske sikkert er en passende Margen, og jeg haaber, at Erfaringen vil vise Berettigelsen heraf.

Det ærede Medlem mente, at Virkningerne af de vedtagne Love — og jeg forstod ham saaledes, at det særlig var de i den sidste Tid vedtagne Love, han tænkte paa — vilde forrykke Billedet meget betydeligt. Deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Med Hensyn til den kommende Lov om Teaterbygningen medfører den jo ikke nogen større ekstraordinær Udgift for Statskassen. Udgiften ved Opførelsen af den nye Bygning afholdes af Radiovæsenet, og det; Staten her har gjort, er at garantere for et Laan, Radiovæsenet optager og formentlig vil magte at forrente og afdrage, og saa skal Staten, naar det hele kommer i Gang — det varer jo da et Par Aar — betale 100 000 Kr. i Leje, Penge, der forhaabentlig vil komme ind ved et bedre økonomisk Resultat af Teatrets Drift. Denne Lov belaster altsaa slet ikke det Finansaar, vi nu gaar